

Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ιοιδέα πόντον
βροντῆς δὲ στερπῆς τε, πυρὸς τ' ἀπὸ τοῦ πελώρου,
πρηστήρων τ' ἀνέμων τε κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.

ἔζεε δὲ γθῶν πᾶσα καὶ οὐρανὸς ἡδὲ θύλασσα.

Θῦε δὲ ἄρα ἀμφὶ ἀκτὰς περὶ τ' ἀμφὶ τε κύματα μακρά.
ὕπεπη ὑπ' ἀθανάτων, ἔνσις δὲ ἀσθετος ὄρφρει

(Ἡσιοδ. Θεογ. 839)

Ο δὲ Πλάτων ἐξιστορῶν τὰ παρὰ τῶν ιερέων τῆς Σάιδος, τῷ Σόλωνι λεχθέντα λέγει:

« . . . Πολλαὶ καὶ κατὰ πολλὰ φθοραὶ γεγόνασιν ἀνθρώπων καὶ ἔσονται, πυρὶ μὲν καὶ ὕδατι μέγισται, μυρίοις δὲ ἄλλοις; ἔτεραι βραχύτεραι. Τὸ γὰρ οὖν καὶ παρ' ὑμῖν λεγόμενον, ὡς ποτέ Φαέθων Ἡλίου παῖς τὸ τοῦ πατρὸς ἄρμα ζεῦξε; διὰ τὸ μὴ δυνατὸς εἶναι κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ὅδὸν ἐλαύνειν τὰ τ' ἐπὶ γῆς ξυνέκαυσε καὶ αὐτὸς κεραυνωθεὶς διεφθάρη, τοῦτο μύθου μὲν σχῆμα ἔχον λέγεται, τὸ δὲ ἀληθὲς ἔστι τῶν περὶ γῆν καὶ κατ' οὐρανὸν ἴόντων παράλλαξις καὶ διὰ μακρῶν χρόνων γιγνομένη τῶν ἐπὶ γῆς πυρὶ πολλῷ φθερᾷ »¹

[Πλάτ. Τίμ. 22. 18]

Ἐπίσης ὁ Ἀπολλόδωρος ἐξιστορῶν τὰ κατὰ Κάδμον λέγει :

« . . . Κάδμος δ' ἀνθ' ὧν ἔκτεινεν "Αρεος ἴδιον ἐνιαυτὸν ἐθήτευσεν "Αρει, ἦν δὲ ὁ ἐνιαυτὸς τότε ὀκτὼ ἔτη »
(Ἀπολλοδ. Βιθλιοθ. 332 - 4 22)²

Μετὰ τούτοις δ' ἔρχεται Διόδωρος ὁ Σικελιώτης λέγων:

« . . . τῶν γὰρ τὰς παλαιὰς μυθολογίας ἀναγεγραφότων Ἐκαταῖος καὶ τινες ἔτεροι φασιν ἐν τοῖς ἀντιπέραν τῆς Κελτικῆς τόποις τατὰ τὸν Όχεανδν εἰναι: νῆσον οὐκ ἐλάττω τῆς Σικελίας· ταύτην ὑπάρχειν μὲν κατὰ τὰς ἄρκτους, κατοικεῖσθαι δὲ ὑπὸ τῶν ὄνομαζουμένων Υπερθερέων ἀπὸ τοῦ πορφωτέρω κεῖσθαι τῆς θορείου πνοῆς· οὖσαν δὲ αὐτὴν εὔγειόν τε καὶ πάμφορον, ἔτι δὲ καὶ εὐκρατίᾳ διαφέρουσαν διτούς κατ' ἔτος ἐκφέρειν καρπούς »³

(Διόδωρ. Σικελ. Βιθλ. ΙΙ. XL VII. 25.)

Οθεν λαβὼν ὑπ' ὅψει τὴν ἐκφραστικωτάτην καὶ ποιητικωτάτην μὲν τοῦ Ἡσιόδου ἐξιστόρων τῆς τε Τιτανομαχίας καὶ Τυφωνομαχίας, ἔτι δὲ τὴν ἀστρονομικὴν τοῦ Πλάτωνος ἀλληγορίαν καὶ τὰς κλιματολογικάς, τοῦ Ἀπολλόδωρου, Διόδωρου καὶ Ἀγίας Γραφῆς περιγραφάς, πρὸς δὲ καὶ τὴν τοῦ Προομθέως ἀλληγορίαν, ἐνισχύθην πλειότερον εἰς τὰς κρίσεις μου ἐπὶ τῆς ἄνω γεωλογικῆς ὑποθέσεώς μου.

(1) Ἀνάλογος τοιοῦτος μῦθος ἀναφέρεται καὶ παρὰ τοῖς Μεξικανοῖς (τὸς M^{enr} Brasseur de Bourbourg Histoire primitive du Mexique, Chap. VII. p. 45.)

2) Τούτο ἀποδεικνύει τὸ μέγεθος τῶν κατ' ἔκείνην τὴν ἐποχὴν τρογεῖς τῆς γῆς, ὡς μεγαλειτέρας τῆς νῦν.

3) Ἀπόδειξις ὅτι τὰ βόρεια μέρη τῆς γῆς κατ' ἔκείνην τὴν ἐποχὴν ἦσαν θερμά, ἐνεκά τῆς καθετότητος τοῦ ἀξονοῦ τῆς γῆς καὶ τῆς ἐλαίψεως τῶν παγάνων.

(Ἄκολουθεῖ)

Η ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΤΗΣΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΙΚΟΝΩΝ.

« Η ἔναρξις τῆς ἐτησίας ἔκεινης ἐν Παρισίοις ἐκθέσεως νεωτέρων εἰκόνων, ἥτις τελεῖται ἐν τῷ ἐν τοῖς Ἡλυσίοις Μεγάρῳ τῆς Βιομηχανίας καὶ εἰς ἣν ἐξ ἀρχαῖας παραδόσεως δίδοται ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ δόνομα Salon ἀποτελεῖ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὡς συνήθως, τὸ κυριώτερον κατὰ τὸ ἔαρ ἀντικείμενον προσελκύσεως ἐν Παρισίοις. Τὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην ἐπισκεπτόμενα πλήθη ἐδεσμεύοντο πρὸς στιγμὴν ὑπὸ τῆς λαμπρᾶς καὶ καλλιτεχνικῆς εἰκόνος τοῦ κ. Μουγκάτζη, ἥτις, 45 ποδῶν μῆκος ἔχουσα, ἀποτελεῖ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίων τὴν μεγάλην εἰκόνα τῆς δόλης Ἐκθέσεως. Ἐν τῇ ἐπεξεργασίᾳ τῆς ιστορικῆς ταύτης εἰκόνος, παριστώσης τὸν Ἀρπάδ, τὸν πρώτον ἀρχηγὸν τοῦ οὐγγρικοῦ λαοῦ, σταθμεύσαντα ἐπὶ μικρὸν κατὰ τὴν ἐξ Ἀσίας νικηφόρον ἐπάνοδον αὐτοῦ ἐν τοῖς πρόσοσι τῶν ύψηλῶν Καρπαθίων καὶ δεχόμενον τὴν ὑποταγὴν τῶν κατὰ μῆκος τοῦ Δουνάβεως σλαυϊκῶν φύλων, ὃ καλλιτέχνης ἐν ἐλλείψει βασικῶν ἐγγράφων τῆς ἐποχῆς ἔκεινης ἐδιαπάνησεν ἔτη δόλα εἰς κόπους καὶ ἐρεύνας. Οἱ Ἀρπάδ εὑρηται πρὸς τὰ δεξιά τῆς εἰκόνος καὶ ἐν τῷ ἐμπροσθίω ταύτης τμήματι, φέρων στολὴν ἀστικοῦ κατακτητοῦ μεθ' ἀπάστης τῆς εἰς πολεμιστὴν ἄρμα καὶ μονάρχην ἐμπρεπούστης ὑπερηφανείας, κρατῶν δὲ τὸ ἔβλημα τῆς ἔξουσίας καὶ ἔχων τὴν μορφὴν σύννουν, τὸ ὄμψα πλήρες ζωηρότητος, τὸ δὲ στόμα, προδίδον σταθερότητα καὶ ἐπιβλητικότητα. Οἱ Ἀρπάδ ἐπιβαίνει λευκοῦ ἀρχαίκου ἵππου, ὑπερηφάνου ως ὁ κύριος αὐτοῦ καὶ ἀποστιλθοντος ὡς ἔκεινος ἐκ τῆς λαμπρότητος τῶν φαλάρων. Ὁπισθεν αὐτοῦ εἰς μὲν ἐπὶ ὑποκιτρίνου, ἔτερος δὲ ἐπὶ μέλανος, ἵππου ἀναφαίνονται δύο φύλαρχοι, ἐλθόντες πρὸς συνοδίαν αὐτοῦ ἢ ἡγούμενοι τῶν αὐτοὺς λαῶν, ἵνα ὑποταχθῶσιν εἰς τὸν νικητήν. Ἐν τοῖς πέριξ, ἐν ταῖς ἐπὶ μακρῷ ἐκτεινομέναις σκηναῖς, ἐν μέσῳ τῶν τῆς πεδιάδες δένδρων, ἐν τῇ ὁδῷ ἡ τῆς ὅχθη τοῦ ποταμοῦ πλήθης ἀνάριθμον παρίσταται, ἐνθουσιῶν, σείων σημαίας καὶ ἄλλα σήματα, ὑψοῦν εἰς τὸν ἀέρα τὸν πέλεκυν, ὅστις, ἐθνικὸν ἀποτελέσας σύμβολον, δεικνύει εἰς τὰς πληρούσας γενεάς, ὅτι οἱ πρῶτοι Οὐγγροί, ἀγωνιζόμενοι κατ' ἀγρίων θηρίων καὶ τοῦ ἀλιαρέτου δάσους, διήνοιξαν τὴν ὁδὸν αὐτῶν διὰ μέσου τῶν περὶ αὐτὰς ἀγρίων μεσῶν καὶ ἀπεκάλυψαν ὁδὸν πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὸν Χριστιανισμόν. Πρηνεῖς πρὸ τοῦ Ἀρπάδ φαίνονται οἱ εἰς αὐτὸν ὑποτασσόμενοι ἐκ μέρους τῶν φύλων ὡν ἀρχουσι, ἐνῷ πρὸς ἀριστεράν δείκνυται τὸ θορυβῶδες πλήθος ἐφίππων πολεμιστῶν, ἀνυπομόνων νάχαιρετίσωσι τὸν νέον αὐτῶν κύριον. Θερμὸς κυανοῦς οὐρανός, διὰ νεφῶν ἐστιγμένος καὶ μετ' ἀστῶν, ἀνιπταμένων ἐν τῷ διαστήματι ὡς ἀγγέλων τῆς νίκης, ύψικάρηνα δένδρα, οὐδὲ τὴν ἐλαίψεως τῶν παγάνων.

επηρεάζοντα οὕτω τὴν γενικὴν τῆς παραστάσεως

λαμπρότητα, ἐνιαχοῦ δέ, συνῳδὴ ταῖς παραδόσεσι τῶν μεγάλων φλαμανδῶν καλλιτεχνῶν καὶ πρὸς χαρακτηρισμὸν τοῦ ἔργου διὰ τῆς ἀτομικότητος αὐτοῦ ἀναφρίνονται χαρακτηριστικαὶ μορφαὶ, ἀνακαλοῦσσαι εἰς τὴν μνήμην ἐνίας τῶν προτέρων αὐτοῦ εἰκόνων, τὸν μίζοπόλιον, ἵερες τῆς ὑπὸ αὐτοῦ καλλιτεχνηθεῖσης Σταυρώσεως, τὴν ἐν τῷ πραιτωρίῳ τοῦ Πιλάτου παιδίσκην κλπ. Τοιοῦτο τὸ μέγα τοῦτο ἔργον. Εἶναι ἀρμονικόν, λαμπρὸν τὴν ἔκφρασιν προδίδοντας ζωγράφον ἀντιληψίην καὶ ἀξίον τῆς ὁρισθείσης αὐτῷ θέσεως ἐν τῇ οὐγγρικῇ Βουλῇ τῶν Προσκρίτων.

Ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ ἑτέρᾳ ὅθινη, μεγάλων δικαστέσεων εἶναι ἀξία μνείας, ἀποτελοῦσα ἔργον τοῦ κ. Μκυρικίου Ὁρζῆς καὶ παριστῶσα τοὺς «Προστάτας τῆς Σαρχαγόσας» σκηνὴν τοῦ ισπανικοῦ πολέμου τοῦ 1809, λαμπρῶς γεγραμμένην καὶ πλήρη συγκινήσεως.

Ἀκριβῶς ἀπέναντι ταύτης εὑρηται ἡ μεγάλη ἐπίσημος εἰκὼν τοῦ κ. Σόμπυρ, παριστάνουσα τὴν εἰς Βουλώνη ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Καρνώ τὸ θέμα ὅμως δὲν ἀνταποκρίνεται τόσον εἰς τὴν δεινότητα καλλιτέχνου, απτησαμένου τὸ Βραβεῖον τῆς Ρώμης.

Δεξιά τῆς εὐρείας ταύτης αἰθούσης καὶ ἐν τῇ ὑπὸ ἄρ. 18 τοιαύτῃ αἱ μᾶλλον ἀξιοσημείωτοι εἰκόνες εἶναι αἱ ὑπὸ τὰ ὄντα πατέρας Ιωάννου Μπέννερ, Ιωσήφ Μπαΐλ, Μαρκέλλου Μπαχέ, Μ. Μπεσσόν, Ερρίκου Μπίζα, Πέτρου Δὲ Μπένζου, Πέτρου Μπεύλ, Αμπεμά καὶ Μπρούζικ. Ο κ. Μπέννερ ἐκτίθησιν ἐφέτος δύο εἰκόνας, ἔξι ὡν ἡ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτη Frisson d' Automne (φθινοπωρινὸν ρίγος) ἐφελκύει περισσότερον τὴν προσοχὴν ἔνεκκ τοῦ θέματος καὶ τῆς ἐπεξεργασίας αὕτης. Η τοῦ φθινοπώρου ίδεα παριστάνεται διὰ λαμπρῆς συνχρυμογῆς ἀρμοδίων ἀνθέων.

Η αὐτοστιγμένη ὅμως ἔξτασιν ἐντύπωσιν, ἀλλ' ἀξία πρὸς τούτοις νὰ τύχῃ τῆς μελέτης, ἢν ἔξπλαντος θὰ προκαλέσῃ, εἶναι ἡ εἰκὼν La Besogue faite. (Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου) ὑπὸ τοῦ κ. Μπαΐλ. Η εἰκὼν αὕτη ὡς καὶ ἑτέρη. «Ο κλέπτης», ἀποτελοῦσα θυμψασίαν παράστασιν γχλῆς προρυματιστούσης ἀπὸ ἀρπακτικῶν χειρῶν τεμάχιον ἐρυθροῦ κρέατος καὶ ἔχοντος τὰ ὅμικατα ἐν ἀπαθείᾳ προσεκτικά, ἀποκαλύπτουσι τὴν δεξιότητα τοῦ καλλιτέχνου τούτου ἐν τῇ ἔξεικονίσει αὐτῆς ταύτης, οὔτω εἰπεῖν, τῆς ζωῆς. Η εἰκὼν «Μετὰ τὴν ἀπὸ περάτωσιν τοῦ ἔργου» παρίστησι νεαρὸν ὑπηρέτην, ἀναπαυόμενον μεταξὺ τῶν ὄρειχαλκίνων σκευῶν. ἀτινα εἴχεν εἰς ἄκρον στιλπνῶσει καὶ ἀτινα λαμπράν ἀποτελοῦσιν ἀντιθέσιν πρὸς τὸ ζωηρὸν πορφυροῦν τῆς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ στολῆς αὐτοῦ. Μεθ' ὕρους ἀκατανικήτου αὐτορείας, ὁ ποιὸς ἐρρίφθη ἐπὶ καθέκλας καὶ ἥναψε συγκρέτον, ὅπερ καπνίζει ὡς ἄλλος connoisseur. Η εἰκὼν ὡς εἰκὼν εἶναι ἀξιοσημείωτος ὡς ἀντιγραφὴ δὲ ἐμψύχου παραστάσεως εἶναι ἐπίσης θελκτική.

Η κ. Μπασέ ἐκτίθησι μεγαληνή εἰκόνα μέρους τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας τῆς κ. Μπρισόν, θυγατρὸς τοῦ κ. Φραγκίσκου Σαρσέ, ἐν ψ. ὁ κ. Σαρσέ, ἡ μορφὴ τοῦ

ὅποιου δὲν παρηλλάγη, κάθηται ἐν τῷ ἐμπροσθίῳ τυμπάτι, ἐν ἀναπαύσει καὶ μετὰ ὕρους ηὔχαριστη μένου ἀρχηγοῦ μεγάλης οἰκογενείας. Ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ παρατηρεῖται ἡ ἐπιτυχὴς προσωπογραφία τῆς κ. Σ. ἀπέναντι, διακρινομένη ἐπὶ λεπτότητι, ὡς καὶ ἡ ἔξεικονίσεις τοῦ φωτὸς λυχνίας, ὃν τρόπον ἐπιχέεται ἐπὶ τῆς μορφῆς νεαρᾶς γυναικός, ἀναγινωσκούσης τι εἰς γηραὸν φιλόσοφον, καθήμενον ἐπὶ τραπέζης, ἐφ' ἣς κείνται χειρόγραφα καὶ ἀνθη. Η εἰκὼν αὕτη παρίστησιν ἐν τῶν προσφιλῶν ἔκεινων θεμάτων, ἀτινα συγχάκις γοητεύουσι τὸν καλλιτέχνην, ἀλλὰ τὰ ὅποια διστάζει πάντοτε ν' ἀποδώσῃ. Ὁπόσον δὲ κινδυνώδης εἶναι ἡ τοιαύτη ἀπόσπειρα, τοῦτο δύναται νὰ παρατηρηθῇ ἐν ἑτέρῃ παρὰ τὴν ἀνωτέρω εἰκόνι τοῦ αὐτοῦ εἴδους, τῇ «Οἰκειότητι» τοῦ κ. Μπρουζίζε.

Η αὕτουσα αὕτη περιλαμβάνει πρὸς τούτοις δύο παραδίγματα τῆς τάξεως ἔκεινης τῶν πινάκων οἰτινες εἶναι ἀπαραίτητοι σήμερον ἐν τοιαύταις ἐκθέσεσιν εἰκόνων, παραστάσεις δῆλονύτι ἐμπνεομένας ἐκ τοῦ βίου τοῦ Χριστοῦ. Ἐφέτος ὅμως δὲν ὑπάρχει ἡ ἐνδιαφέρουσα πραγματικότης τῶν τοιούτου εἴδους εἰκόνων τῆς ἐκθέσεως τοῦ παρελθόντος ἔτους ὡς καὶ τοῦ προηγουμένου ἔτι. Ο κ. Μπουφρέ καὶ ὁ κ. Μπρονέ, ὃν μὲν ἔκτιθσι παράστασιν «Πειρασμοῦ τοῦ Χριστοῦ», ὃ δὲ «Τελευταίαν φωνὴν τοῦ Χριστοῦ» ἐπειργάσθησαν τὰ θέματα αὐτῶν μετὰ τὸλμης περὶ τὴν φυντασίαν, ἥτις, δέον ν' ἀνομολογηθῇ, ἐν ἀμφοτέρης τῆς περιπτώσει τὸ ἐνδιαφέρον μόνον καὶ τὴν περιεργίαν διεγείρει, χωρὶς νὰ ὑπερβαίνῃ τὴν ἀπλήν φυντασίαν καὶ ἀνευ τῆς πραγματικῆς ἀξιοπρεπείας ἢ τεκμηρίων εὐρυτάτων. Ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιπτώσεσιν ἡ περὶ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ἔργου ὡς εἰκόνος δεξιότης δὲν κατορθοῖ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐν τούτῳ ἔλλειψιν ὡς συνόλω, ἐν τῷ ὅποιω ἡ σύλληψις καὶ ἡ ἐκτέλεσις εἶναι δύο τινὰ ἀδιαχώριστα ἀπ' ἀλλήλων. Ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ προσέλκυσον τὸ βλέμμα ἡ εἰκὼν ἀκολούθου τῆς ρωσικῆς πρεσβείας ὑπὸ τοῦ κ. Μπενζί, χαριέστατον τόπιον ὑπὸ τοῦ κ. Μπιζά, τὸ ἐν Σαίν Κλού ς λόγος ὑπὸ τοῦ κ. Μπρετόν κτλ.

Ἡ ἐφετεινὴ ἐργασία τῶν μεγάλων ζωγράφων Βενιαμήν-Κωντάν καὶ Μπονγάς οὐ μόνον καταδείκνυστην δικτήσησιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ ταλάντου ἀλλὰ ὡς πρὸς τὸ πρώτον καὶ μείζονα ἔτι προαγωγὴν καὶ μεθοδικότητα ἐν σχέσει πρὸς τὰ κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος καλλιτεχνήματα αὐτοῦ. Ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ πρώτου ἔκτιθεται ἐνταῦθα εἰκὼν τοῦ λόρδου Δούρφεριν ὡς καὶ ἄλλη τοιαύτη τῆς κ. Ελένης Βίνσεντ. Ο λόρδος Δούρφεριν, καθήμενος, ἔξεικονίζεται ἐν στολῇ λόρδου, λαμπτυνομένῃ ὑπὸ τῆς ἀδαμαντοφόρου ἀλύσεως τοῦ Ἀστέρος τῶν Ἰνδιῶν. Η στάσις αὐτοῦ εἶναι μεστὴ ἀξιοπρεπείας, ἡ δὲ ἔκφρασις τῆς μορφῆς αὐτοῦ μετὰ τῶν μελαίνων αὐτοῦ ὄφθαλμῶν εἶναι ἔκφρασις ἀνδρός, οὐχὶ σκεπτομένου μόνον ἀλλὰ καὶ γινώσκοντος τίνι τρόπῳ νὰ ἐνεργῇ. Ιδίᾳ αἱ χειρες, αἵτινες τοσοῦτον εἶναι χαρακτηριστικαὶ, ἐφιλοτεχνήησαν μετ' ἄκρας προσοχῆς, τῆς ὅλης εἰκό-

νος προδιδούσης λεπτοτάτην ἐπεξεργασίαν και ἀξιοσημείωτον σταθερότητα τοῦ χρωστήρος. 'Ἐν τῇ εἰκόνι τῆς κ. Ἐλένης Βίνσεντ περ' ὅλην τὴν καλλονὴν τοῦ ἔργου ὁ καλλιτέχνης φάνεται πως ὑπερβάς τὸ ὠρισμένον σημεῖον, ἐνῷ ἐν τῷ «Δόρδῳ Δούφεριν» ἡ ἴδιζουσα καὶ τοῦ δύναμις τοῦ γὰρ ἐξεικονίση πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐρμηνεύῃ τὸ ἐξεικονιζόμενον δὲν ἔτοι μνατὸν νὰ ἐκδηλωθῇ καταπληκτικῶτερον. 'Η κ. Βίνσεντ παρίσταται καθημένη μετ' ἀξιοπρεπείας μικρὸν ἀγερώχου, καίπερ ἐνεχούσης καὶ στοιχεῖα ρεμβάσμου, ἐν μεγάλῃ χρυσῇ θρονίδι, ἡ κυκλοτερής κορυφὴ τῆς ὑποίας ἀποτελεῖ τὸ χρησιμώτερον ἔδαφος πρὸς τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐξεικόνησιν τῆς κεφαλῆς τῆς καθημένης. 'Ο χρωματισμὸς τῆς εἰκόνος ταῦτης, ὁ χαρακτὴρ τῆς ὑποίας εἶναι οὐσιωδῶς νέος εἶναι διαφανῆς ἀμα καὶ λεπτός, προσαρμοζόμενος καλλιστα εἰς τὴν λεπτὴν καλλονὴν τῆς ἐξεικονιζομένης μορφῆς καὶ ἐπαυξάνων τὴν ἐκ ταύτης γενικὴν θελτικὴν ἐντύπωσιν. Παρὰ τῷ ζωγράφῳ τούτῳ ὁ κ. Μπονιάδης μετὰ τῶν εἰκόνων τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ τῆς κ. Τζέλμποτ, συζύγου τοῦ στρατιωτικοῦ ἀκολούθου τῆς ἐν Παρισίοις ἀγγλικῆς πρεσβείας δὲν ἐμποιεῖ τόσην αἰσθησιν ὅσην ὁ κ. Βενιαμίν·Κωνσταντίνος τοῦτο ὅμως συμβαίνει διότι τὸ γενικὸν ὑφος τοῦ ἔργου αὐτοῦ ὑπολείπεται τὸν χρωματισμόν. *Ἀλλως ἵστον διεγείρει τὸ ἐνδικέρεον καὶ τὴν περιεργίαν, ἐν τῇ τελευταίᾳ δὲ εἰκόνι θυμασίως ἀπετύπωσε τὸ πρωτότυπον αὐτοῦ. 'Η εἰκὼν αὐτὴ εἶναι μία τῶν ἀρίστων τοῦ κ. Μπονιάδη.

(Ἐκ τοῦ (ΖΥΓΓΛΙΚΟῦ) (Μετάφραστις Γ. Κ. Α.)

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ελληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Συνεδρία τῆς 3 Μαΐου.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην, γενομένην ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πρόεδρου κ. Ἀν. Χροστίδου, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐπικύρωσιν τῶν πρακτικῶν τῶν δύο προτέρων συνεδριῶν, ἀνακοινοῦται περὶ ἀντίστητης τῆς ἀλληλογραφίας ἐν ἡ καὶ ἐπιστολῆς τῆς ἀκαδημαϊκῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Συλλόγου διαβιβαζούσης τὴν κρίσιν αὐτῆς ἐπὶ τῶν αὐτῆς παραπεμφθέντων πρὸς γνωμοδοτησιν ποιημάτων τῆς γνωστῆς τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις εὐέλπιδος λογογράφου καὶ ἐμπνευσμένης ποιητρίας δεσποινίδος Κορνυλίας Λ. Πρεβεζίωτου. Η ἀκαδημευτικὴ ἐπιτροπή τοῦ Συλλόγου ἐν ἀλλοις ἀποφαίνεται διὰ τῆς ἀναγνωσθείσης κρίσεως αὐτῆς ὅτι τὰ ποιημάτα «τῆς νεαρᾶς ποιητρίας εἰσὶ πτερυγίσματα οὐχὶ κιποφοίτων πτηναριῶν ἀλλὰ τῶν πρωρισμένων αἰθέρια νὰ διαδικτυωσιν ὑψον. *Ἀν δέ, λέγει, πρὸς εὐδοκίμους ἐν τῇ ποιησὶ ιδίχροι καὶ ἀπαραίτητοι παράγοντές εἰσὶ πλὴν τοῦ θεοδότου χαρίσματος τῆς ποιητικῆς ἀξάρσεως, η γνῶσις τῆς γλώσσης, η πολυμάθεια καὶ η

ηθικὴ μόρφωσίς τοῦ ποιητοῦ, ταῦτα πάντα καταφαίνονται ἐν τοῖς πρὸς κρίσιν ποιημάσι τῆς δεσποινίδος Κορνυλίας Λ. Πρεβεζίωτου. 'Η ἀκαδημευτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Συλλόγου διὰ εύνοϊκῶς ἀποφαίνομένην ὑπὲρ τῶν ποιημάτων τῆς νεαρᾶς ποιητρίας ἐκφράζει καὶ τὴν εὐχὴν ὅπως αὕτη μὴ παύσονται καλλιεργοῦσα τὸ παρὰ τῆς φύσεως δωρηθὲν αὐτῇ ποιητικὸν τάλαντον». 'Ἐπι τῇ κρίσισι ταύτη τοιχαρισμένην τὴν ήμετέρη φιλομούση συνεργάτιδι, ἐπαναλαμβάνοντες ἄμμα τὴν εὐχὴν πὲν ἐξέφρασε καταληγουσά ἡ ἀκαδημία. ἐπιτροπὴ τοῦ Συλλόγου καὶ πὲν ἀνωτέρω ἐξεθέμεθα. Μετὰ τὴν ἀλληλογραφίαν ὁ κ. πρόεδρος πλέκει τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδιδίμου Ἐφέδου Ἀγαθαγγέλου καὶ ἐκφράζει τὴν λύπην τοῦ Συλλόγου ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ἐπιτίμου μέλους αὐτοῦ. 'Αποφασίζεται ὅπως ὁ Σύλλογος γράψῃ τῇ Α. Θ. Π. ἐκφράζων τὴν λύπην αὐτοῦ καὶ παρακαλῶν νὰ ἐρμηνευθῇ αὕτη ὅπου δεῖ.

Μετὰ δὲ ἐτέρας τινὰς συζητήσεις ἀνέρχεται τὸ βῆμα ὁ κ. Σ. Ι. Βουτυρᾶς καὶ ἀναγινώσκει πὲν προτάσσομεν πραγματείαν «Βιζαντινῆς τοπογραφίας πάροργα», προστὸν μελέτης ἐμβούθοις αὐτῶν τῶν πηγῶν, τῶν βιζαντινῶν συγγραφέων, δι' οὓς διαλευκαίνονται οὐκ ὀλίγα τέως ἀμφισβητούμενα πὲν πληυμελῶς ἐκτιθέμενα.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀναγνώσματος, ὁ πρόεδρος εὐχαριστήσας ἐν ὄγκωματι τοῦ Συλλόγου τῷ ἀγιοροτῇ διαλύει τὴν συνεδρίαν.

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑ.

Ακαδημία τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐν Παρισίοις.

Συνεδρία τῆς 30 ἀπριλίου.

'Ο ἐπὶ τῆς δημοσίᾳ; παιδεύσεως ὑπουργὸς ἀπηγόθυνε τῷ ισοβίψι φραμματεῖ τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐν Παρισίοις ἐπιστολήν, δι' οὓς προσκαλεῖ αὐτὸν νὰ ὑποδέξῃ δῖων ὑποψήφίους διὰ τὴν ἔδραν τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας ἐντῷ Καλλεγίῳ τῆς Γαλλίας (College de France), κενωθεῖσαν διὰ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ κ. Rossignol. 'Ο σύλλογος τῶν καθηγητῶν τοῦ ίδρυματος τούτου ὑπέδειξεν ἡδη πρῶτοι τὸν κ. Maurice, Croiseι τὸν γνωστὸν συγγραφέα τῆς ἱστορίας τῆς ἐλληνικῆς φιλολογίας, καθηγητὴν δὲ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας ἐν τῷ Ανωτέρῳ Διδακτικαὶ καὶ δεύτεροι τόι κ. Haussoulier, βοηθὸν διεισιντὴν τῶν πρακτικῶν ἀσκήσεων τῆς σχολῆς τῶν Ανωτέρων Σπουδῶν (ἐλληνικῆς φιλολογίας καὶ ἐλληνικῆς γλώσσης).

'Ο μαρκήσιος de Rosambeau κατέζει τὸ χειρόγραφον τῶν Μέθων (Fables) τῆς Φαρέρης, γραψὸν κατὰ τὸ Θ' αἰώνα, ἀνακαλυψθὲν δὲ καὶ δημοπιεύθεν τῷ 1596 ὑπὸ τοῦ διατήμου τοφοῦ Οδυσσέως Robert, γενικοῦ ἐπόπτου τῆς βιβλιοθήκης καὶ τῶν ἀρχείων. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο προτίθεται νὰ δημοπιεύῃ αὖθις καὶ δι' ο. κ. Rosambeau, ἐφ' ᾧ καὶ ἀνέγνω τῇ ἀκαδημίᾳ τὸν ἐνδιαφέροντα πρόλογον.